

er nødvendigt at sætte Noget derom ind i Loven. Naar man seer Bekjendtgjørelser, der have fundet Sted fra Kjøbenhavns Overformynderi, seer man, at Justitsministeren har Ret til at træffe saadanne Foranstaltninger, som i de forskjellige Henseender, hvorom der her kan være Tale, ere betryggende. Jeg troer altsaa slet ikke, der behøver at staae Noget derom i Loven, men hvis der kommer til at staae Noget i Loven, haaber jeg, at Ordene „i Revisionsdepartementet“ komme til at gaae ud, og at Endringsforslaget i det Hele taget bliver saaledes simplificeret, at der ikke kommer en dobbelt Revision, der ikke bliver Andet end Omsvøb. — Hvad de Forslag angaaer, som det ærede Medlem fra Ribe Amts 1ste Valgkreds (S. S. Christensen) omtalte, da er jeg selvfølgelig imod navnlig det principale; thi det er ganske sikkert, at vi ved denne Lov have vundet, at de Umyndige have fuldstændig Betyggelse, idet Statskassen efter de Paragrapher, som nu ere vedtagne, træder til med sin Garant, men vi maae da tillige sørge for, at Statskassen ikke faaer en Risiko, som ikke er rimelig, og det er netop derfor, at Statskassens Læv fordrer, at den Mand, som skal styre Overformynderiet, maa have en meget væsentlig Stemme med tildeels ved Bedømmelsen af Panterne og navnlig ved Bevillingen af Laan, og naar denne Mand's Regtelse da ikke bliver den afgjørende, ikke skal kunne gjøre sit Nei gjældende, ikke skal kunne forhindre, at Forretninger, som han anseer for usikre, blive gjorte, saa svækker man hans Stilling meget betydeligt, tager et Ansvar fra ham, som det vil være i højeste Grad urimeligt at tage fra ham. Det, at troe, at en Mand, som boer i Kjøbenhavn, skulde have Lyst til at sige Nei til ethvert Laan udenfor Kjøbenhavn, anseer jeg ligeledes for aldeles urimeligt; det vilde være i højeste Grad uheldigt, om man ikke vilde give den Mand, som man stillede i Spidsen for et saadant Pengeinstitut, Ret til at nægte at gjøre Forretninger, som han ansaae for usikre. Jeg ønsker heller ikke, at man vedtager det subsidiaire For-

slag; skulde man vilde gaae ind paa det, vil jeg dog ønske, at man vilde foretrække det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. E. Larsen) under Nr. 22 stillede Forslag; men heller ikke det anseer jeg for rigtigt at vedtage; jeg troer end ikke, at Justitsministeren skal kunne tvinge Overformynderen til at gjøre en Forretning, som denne selv finder usikker. Jeg skal nu et Dieblit tillade mig at omtale mit Forslag under Nr. 23 og Forslaget Nr. 3 af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. E. Larsen). Jeg synes ikke om Forslaget Nr. 3, jeg finder det er en Urimelighed, at man ved Oprettelsen af dette Pengeinstitut tillige vil gjøre det til en Laanekasse, saaledes at hver enkelt Commune faaer de Penge, som tilfældigviis have været der, da Manden, der eiede dem, er død der. Som jeg tillod mig at udtale allerede ved Sagens 1ste Behandling, er det for det Første en reen Tilfældighed, at Manden dør der, og Arven falder der, men dernæst er det Hovedsagen her, hvad jeg bestandig og bestandig maa gjentage ved dette Lovforslag, at faae Sikkerhed for de Umyndige, og at Statskassen tillige kan faae Sikkerhed, og det er ingenlunde betryggende nok for mig, naar man siger, at Panterne selvfølgelig skulle være sikre; jeg troer, at dette Hensyn vil glemmes; naar vi tale om disse locale Laanebestyrelser — hvilke jeg paa ingen Maade ønsker at træde for nær ved min Udtalelse, — maae vi erindre de Historier, vi have haft med vore Pengeinstituter med Hensyn til Taxationer — og her er egentlig ikke Tale om Andet end en Overtaxation, — og vi vide, hvilke sørgelige Erfaringer vi have gjort der i den Henseende, og hvilke betydelige Tab der derved er paaført Enkelte, deriblandt ogsaa Umyndige. Jeg maa derfor dobbelt stærkt fastholde, for det Første, at den Mand, der staaer i Spidsen for Institutionen, faaer den afgjørende Stemme og kan sige Nei, og for det Andet, at vi overhovedet ikke tage noget Hovedhensyn til, om Pengene blive paa det Sted, hvor de ere komne fra, men at Hovedhensynet bliver, at Pengene blive sikkert an-